

Duvelheurntjes op brandewien

Een Feuilleton, deel 2

Jannes dei de ogen los. Hie kek lieke in 't gezichte van d'n tuinman. Maor ... 't lek asof den de kop nog wel dri-j keer smaller had 'ekregen as 'smeddags. Jannes was d'r niet geröst op. Wat was dat allemaole? "Waor bun ik?", preveln 'e, "en ... en ... wie bun í-j feitelijk?"

Boh, ich bun 'n ni-jen gärtner van De Voss van Sindern. I-j kenst mien toch? Ich bun jô vannommedag nog bi-j ow an' deure 'west.

"Jao ... jaowel ... jaowel," stameln Jannes. Hie kek 's effen um zich hen. "Maor ik bedoele: wat mot i-j hier. I-j zölt toch now niet meer an d'n arbeid wean? Met den môt. D'r kump gin mense meer uut."

Den tuinman wier effen wit um de neuze, nog witter dan dat'e al was. Een paar tellen zei'e niks, kek zichzelf op de vuute en lek veur 'n ogenblik weg van de welt.

Toe kwam'e trugge uut zien gepeins en zei met een harde stemme: "Was ich hier nog motte zeg i-j? Oh, ich mos nog was opruumen zostraks. Maor ich mos nog effen op mienen baas waarn.

Den zal zo wel kommen, hoppe ich. Dan kan ich temensen wieter."

Jannes probeern op de bene te kommen, maor 't viel 'm niet met. Hoelange had 'e hier al 'elegen in de nattigheid. Hie had de hande en vuute in ieder geval hups knobbelig 'ekregen.

Hie stutten zich de ellebaogen onder 't lief en zat zich met muujte op 't gat.

"Blief daor maor röstig liggen, Jannes van Nibbelink ... En da'j d'n aovend maor goed an 't ende kriegt."

Een zwaore stemme sprak um uut 't halve duuster toe, terwiel een fel löchte ziene ogen blindeern. Jannes kon de stemme niet thuus brengen, maor van schrik kon 'e now toch vlot op de bene kommen. Toe 't lech minder fel wier en ziene ogen weer wat kunnen ziene, zag'e dat de Baron De Voss van Sindern in eigen persoon veur 'm ston. Hie droeg een soort van stallöchte bi-j zich. D'n tuinman was met een gluuienden spaon bezig um d'r ôk ene an te stekken.

"Bar ... Bar ... Baron!" Stottern Jannes, "een goeien aovend ow toe 'ewenst. Wat ... wat bun ik bli-j da'k ow hier zie. Ik mot raps met ow praoten. I-j geleuft niet wat ik net allemaole ... Baron wat ík met 'emaakt hebbe! Die muziek ... Ik heb 't Glieden ... ik, ik, ik kwam ... ik bedoele 't Gluuiende Peerd ..."

Struukelnd aover de weurde probeern 'e duudelijk te maken wat 'm zonet allemaole aoverkommen was, maor de baron viel 'm met een diepe stemme in de rede:

"Jannes Nibbelinkboer! Holt ow de bek en luustert! I-j gaot nów met ons met naor de stokkerije op 't kasteel. Daor köw praoten. Maor niet te lange, want wi-j hebt nog meer te doene vannacht, wat i-j tuinman."

Jannes schrok gruwelijk van de felle weurde van de baron. Gewoonlijk was 't een helen gemuudlijken kearl met 't harte op de goeie plaatse. Een telge uut een old geslacht van landadelijken en at d'r op an kwam meer boer as baron. Maor now lek 't d'r op of d'r 'm een vromde luuze aover de leaver 'elopen was en Jannes vroeg zich meteen af of 't soms an um lei. Had 'e wat 'edaone dat de baron slecht anston? Maor völle tied um nao te denken had 'e niet.

"Veuruut, boer! Wo-j lopen of niet!"

De baron grep 'm row bi-j de mantel en douwen 'm met kracht op 't kasteel op an. Jannes struukeln en viel veuraover met 't gezichte in een tröpken biezen diet an de rand tussen de weg en 't venne stonnen. Maor de Voss van Sindern trok 'm an de krage umhoge tut vlak onder zien gezichte en kek um met lilleke gruune ogen lieke veur de kop veur.

“Luuster goed Nibbelinkboer, at i-j meent da’j ons op könt hollen hei ‘t mis. Op de bene en lopen, vort!”

De vieze aosemloch van rotte eier vlaog Jannes in de neuze. En den akeligen gruunen gloed in de ogen van de baron vertouwen ‘e ôk al helemaol niet. Opens bedach ‘e zich dat den duuvelskearl misschien wel helemaol de baron niet was! Meugelijk was ‘t d’r ene wiet allene maor op de Voss wol lieken. Die andere stemme, die helse ogen, den akeligen aosem.

“Nów mo’k oppassen!” schot ‘t um deur de kop. “Anders kon ‘t wel ‘s verkeerd met mien gaon.”

Hie kennen de verhalen die ‘s winters bi-j den heerd verteld wiern. En steevaste stonk ‘t in sommige verhalen naor rotte eier. En dan was d’r altied sprake van ..!

Jannes mos zich de kaken op mekare klemmen um ‘t niet hardop uut te reern.

“... D’n duuvel! Den baron da’s niet den echten baron. Den baron . . . “ Hie kon ‘t nog amper gleuven, “... Den baron, da’s d’n duuvel in eigen persoon!” Hie vuulen dat ‘e bange wier. Doodsbange.

Hie begon nao te denken, de koorts vlaog ‘m naor de kop. Ziene hande beven. Hie probeern ze stille te hollen maor ‘t lukken ‘m amper. Hie verstoppem ze zo wiet meugelijk in zienen mantel.

“At ‘t maor niet opvölt da’k bange bunne”, dach ‘e. “Dat mek ‘t alleen maor slimmer, dan bun’k zowiezo tweedens.”

“Denken, Jannes, denken!”

Zien moeder had vrôgger altied al ‘ezegd: “wat waor is, is waor, maor onzen Jannes hef een helderen kop. En da’s waor!”

“Denken, Jannes, denken!”

“At ‘e ‘t is”, dach Jannes, “mo’k niet bange wean. Niet doene as een kikkvors den een slange zut. Maor zoas een vos den um de trappen van de boern hen de tuuten uut de renne stealt. Zo mo’k wean. Denken, Jannes, denken!”

Um d’r zeker van te wean dat ‘e zich niet vergissen liet ‘e zich nogmaols in een knipgat vallen, zodat ‘e misschien iets van heurtjes gewaar kon worden. De baron of wat ‘t ôk was zol ‘m net as de veurige kere wel weer optrekken. Hie kreeg geliek. Mèt dat ‘e d’r lei sprongen zien twee belagers um in de nekke. Raps vlaog Jannes weer op ‘t ende en dei of ‘e daorbi’j per ongeluk d’n hoed van “de baron” raken. ‘t Ding schaof ‘m achterop de kop, wiet genôg veur Jannes um twee knuppels van puuste te zien zitten an weerszieden van ‘t veurheufd. Hie grep alles bi-j mekare wat ‘e an dôrf bi-j zich had en reern zo hard meugelijk, asof ‘e hoppen dat ‘t d’r ene kon heurn wiet ‘m kon helpen: “I-j bunt de baron niet!”

Jannes kek den duuvel strak in ‘t gezichte, zoas dèn ‘t effen eerder bi-j um ‘edaone had. Met een moed wiet um onder uut de tene lek te kommen. Maor ‘t werken. Zoas een valsen hond de kop afkeert a-j ‘m afsnauwt, zo kern den duuvel ‘t gezichte ôk af. Maor den tuinman bleef de rugge stief hollen. Hie trok de zak van ‘t zeisenblad en sprong naor veurn. Jannes bukken zich en schot zo vlot at ‘e kon achter een elzenstroeke. Maor den duuvel stok de hand op en riep zien metgezel tut de orde.

“Nibbelinkboer, i-j hebt geliek. Ik had d’r mi-j niet op verkekken. Daor in de Binnenheurne bunt ‘t tääje äöze van kearls. Daorumme ha’k den dood zêlf met’enommen um ow te helpen halen. Owen achterdocht kump ow goed te passe. I-j hebt ‘t deur. Ik bun d’n duuvel en ik kom ow halen. I-j hebt d’r zelf um ‘evraogd. Denk maor ‘s goed nao. I-j en ow buurman, den he’k veurige wekke ‘ehaald. Denk maor ‘s nao Jannes van Nibbelink, denk maor ‘s goed nao.”

Bert Scheuter,

Duuvelheurtjes op brandewien, met illustraties van Dorjan Duitshof, Eigen beheer, 2000